

Hồi 7

Mưu Ma Gặp Quỷ Kế

Lời của Bạch Liễu đang quát vọng xuống có phần nào làm cho Tiểu Bình bất ngờ:
- Sự phụ, Môn chủ, Sư cô! Trong những cách xưng hô này không hiểu loại người giả dối như Môn chủ muốn Liễu nhi phải dùng cách xưng hô như thế nào? Ha... ha...

Có tiếng dưng mẩu của Tiểu Bình hỏi vọng lên:

- Ta không hiểu người muốn ám chỉ điều gì! Bạch Tiểu Bình đâu?

Bạch Liễu thản nhiên bỏ qua câu hỏi của nhân vật từng là sư phụ của mẹ:

- Mẹ không hiểu thật hay đang giả vờ? Nếu ta, Triệu Thạch Liễu này không tìm thấy di thư tuyệt mệnh của gia phụ, cũng là tiểu sư đệ của mẹ, có lẽ ta đã không biết chuyện gì đã xảy ra và biết mẹ chính là sư cô của ta! Mẹ nói đi, ai đã bức tử gia phụ lúc người không chấp thuận sáng lập Bạch Cốt Môn như trước kia gia tổ Triệu Quang Bích đã từng phản bác?

Tiểu Bình càng thêm hoang mang, khi nghe dưng mẩu lớn tiếng quát mắng:

- Phụ thân người là ai, làm sao ta biết được, nếu người vốn là một cô nhi được ta cứu mang giáo dưỡng từ tấm bé? Nói mau, người đã làm gì Bạch Tiểu Bình?

Triệu Thạch Liễu cười vang:

- Ta mà là một cô nhi? Có phải chính vì thế mà ai ai cũng được mẹ gán ghép đặt cho mỗi người một họ Bạch, hầu dễ dàng quên đi cội nguồn mà mỗi người đều có chỗ xuất thân? Hẳn mẹ đừng quên Bạch Phụng cũng đã bị mẹ biến thành một cô nhi như thế nào! Tương tự...

Dưng mẩu của Tiểu Bình lại quát:

- Câm ngay! Hãy mau nói yêu sách của người, nếu người chấp thuận phóng thích Bạch Tiểu Bình một cách nguyên vẹn!

Triệu Thạch Liễu khinh khỉnh hỏi ngược lại:

- Mẹ chưa thỏa mãn vì đã mê hoặc được Tiểu Bình, buộc y phải tự nguyện giao cho mẹ toàn bộ bí kíp Vô Vi! Ở Tiểu Bình còn vật gì khác mà mẹ nhất thiết phải chiếm đoạt?

- Hừ! Ta hiểu ý của người rồi! Được lắm, nếu người chấp thuận phóng thích Tiểu Bình, ta nguyện giao cho người hai mảnh gỗ mà trước kia Tiểu Bình từng dùng để khắc họa lại những đồ hình luyện công Vô Vi!

Triệu Thạch Liễu cười đắc ý:

- Vậy còn kinh văn bí kíp thì sao? Ta đâu thể luyện nếu chỉ có đồ hình mà không có khẩu khuyết kinh văn?

- Người muốn có kinh văn thì cần phải hỏi ở Tiểu Bình. Bởi ta không thể đáp ứng một khi ta chưa hề có kinh văn đó...

Triệu Thạch Liễu bật rít:

- Nói dối! Chính tai ta nghe Tiểu Bình từng nói đã đọc toàn bộ kinh văn cho mục nghe. Mục không thể gạt được ta như trước kia mục từng lường gạt!

- Người nghe không đúng rồi. Để minh bạch, sao người không để Bạch Tiểu Bình lên tiếng? Tiểu Bình sẽ cho người biết là tuy y có đọc cho ta nghe một lần, nhưng chỉ với một lần như vậy liệu có đủ cho ta hoặc người ghi nhớ một cách đầy đủ không?

Không ngờ lại vô tình gây đại họa cho dưỡng mẫu, Tiểu Bình vừa nhìn thấy Triệu Thạch Liễu liếc mắt qua liền gạt đầu biểu thị lời của dưỡng mẫu hoàn toàn là sự thật.

Mục tin hay không, Tiểu Bình thật sự không thể đoán biết, chỉ nghe mục chột hét bảo dưỡng mẫu đang ở mãi phía dưới triền núi:

- Mục luôn luôn là người trá ngụy, tạm thời ta chỉ tin ở mục có một nửa. Hãy mau ném hai mảnh gỗ đó lên đây. Ta phải xem xét lại trước khi quyết định là có đáp ứng lời cầu tình của mục hay không? Và nhớ đừng có dùng thủ đoạn nào khác đối với ta. Bằng không mục chỉ nhận được thi thể của Bạch Tiểu Bình mà thôi.

Lời đáp lại của dưỡng mẫu làm cho Tiểu Bình xúc động:

- Nếu Tiểu Bình có mệnh hệ nào, dù chỉ là suy suyển một chân tơ kẽ tóc, ta nguyện phan thân người làm muôn mảnh để báo thù cho Tiểu Bình! Hãy xuất hiện và nhận lấy hai mảnh gỗ.

Tiểu Bình thấy Triệu Thạch Liễu đang nghiêng tai nghe ngóng liền đoán có lẽ dưỡng mẫu đã phải hy sinh hai mảnh gỗ và đang vận lực ném lên hầu giải nguy cho Tiểu Bình.

Tiểu Bình đã đoán đúng, Triệu Thạch Liễu chột nhấc Tiểu Bình lên và lao thật nhanh ra ngoài.

Vút!

Triệu Thạch Liễu vừa chộp được cả hai mảnh gỗ thì Tiểu Bình nghe từ một tảng đá lớn ở bên trên chột có tiếng quát của Tam lão thúc vang lên:

- Hóa ra người ẩn ở đây? Người đã tự để lộ thân hình còn không mau nạp mạng? Đờ!

Triệu Thạch Liễu chột có phản ứng, khiến Tiểu Bình cũng phải thán phục. Mục vờ ném ngược hai mảnh gỗ về phía Tam lão thúc:

- Lão vẫn không từ bỏ thủ đoạn chuyên ám toán hại người? Hãy chờ!

Và đến khi thấy Tam lão thúc thản nhiên chực quật một luồng cuồng phong, Triệu Thạch Liễu liền cười vang:

- Quả nhiên vẫn lại là thủ đoạn ấu trĩ độ nào mà bản thân ta từng mục kích! Lão cứ giữ lấy hai mảnh gỗ vô dụng này cho riêng lão! Đờ!

Triệu Thạch Liễu đến lúc này mới thật sự ném hai mảnh gỗ rời khỏi tay. Vì mục nghĩ nếu đó là hai mảnh gỗ có giá trị thật sự thì tại sao Tam lão thúc lại thản nhiên giữa nguyên luồng cuồng phong như sẵn sàng phế bỏ báu vật? Và như thế hai mảnh gỗ đều là vật vô giá trị.

Ầm! Ầm!

Hai tiếng chấn động vang lên, đủ làm tan tác hai mảnh gỗ đã sẵn ầm mục từ trước!

Đến lúc này Triệu Thạch Liễu chột hét:

- Bọn người muốn Tiểu Bình sống hay là chết?

Mụ đặt một tay lên đỉnh đầu Tiểu Bình, thừa đủ để dưỡng mẫu của Tiểu Bình từ phía dưới quát vọng lên thật khẩu trương:

- Dừng tay! Tất cả lùi lại!

Không chỉ có một mình Tam lão thúc bất ngờ xuất hiện. Có tất cả ba nhân vật, cả ba đều vội vàng lùi về khi nghe rõ mệnh lệnh vừa ban!

Vút!

Trước mặt Tiểu Bình liền xuất hiện khuôn mặt đầy lo lắng của dưỡng mẫu vừa mới từ phía dưới lao vọt lên.

Dưỡng mẫu đưa mắt nhìn Tiểu Bình:

- Bình nhi yên tâm. Bằng mọi giá, dưỡng mẫu sẽ không để bất kỳ ai gây hại đến Bình nhi

Triệu Thạch Liễu cười lạnh:

- Hãy thôi ngay trò cười vay khóc mượn của mụ. Tiểu Bình hiện đang ở trong tay ta, mụ hãy mau ngoan ngoãn giao bí kíp Vô Vi đây.

Môn chủ Bạch Cốt Môn khẽ chớp mắt:

- Dường như người không hề ngại Độc Phong Tuyệt Khí, có lẽ nhờ nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô, người đã đoạt ngay trên tay Bình nhi?

Triệu Thạch Liễu nghiêng răng:

- Mụ định trì hoãn? Lại một mưu kế nào nữa mụ chuẩn bị sắp bày! Hừ! Ta dám quay trở lại Bạch Cốt Cốc này tất không sợ thủ đoạn của mụ nếu sau ba lượt đếm của ta mà mụ chưa giao ta chân kinh bí kíp thì mụ đừng trách ta.

Môn chủ vụt kêu:

- Chậm đã! Kinh văn thì ta không có, đó là sự thật. Không tin người cứ hỏi Bình nhi. Còn về đồ hình võ học thì hai mảnh gỗ vừa rồi...

Đến lượt Triệu Thạch Liễu ngắt lời Môn chủ:

- Mụ tâm cơ luôn hơn người, chớ bảo với ta là mụ chưa lưu lại bất kỳ bản sao nào của chân kinh. Nào, ta bắt đầu đếm đây. Một...

- Chậm đã...

- Hai...

Môn chủ Bạch Cốt Môn không thể giấu được nét mặt thật sự khẩn trương:

- Bạch Liễu! Hãy nghĩ tình chính ta đã cứu mang người hơn hai mươi năm dài, hãy chấp thuận một đề xuất nhỏ nhất của ta.

Triệu Thạch Liễu bật cười:

- Cuối cùng mục cũng mở miệng van xin ta. Được thôi, ta chấp thuận. Nhưng mục chớ có nghĩ đó là vì ta cảm kích công ân mục đã cứu mang ta. Bất quá ta chỉ muốn biết mục sắp sửa có thủ đoạn độc ác nào sẽ vận dụng với Triệu Thạch Liễu này! Ha... ha...

Công phu hàm dưỡng của dưỡng mẫu quả sâu dày, Tiểu Bình nhận định như thế khi thấy dưỡng mẫu vẫn tỏ ra nhẫn nhục cho dù bị Triệu Thạch Liễu nhục mạ và nói như mắng vào mặt.

Tuy nhiên, lúc dưỡng mẫu lên tiếng, Tiểu Bình càng nghe càng cảm thấy bất ngờ. Dưỡng mẫu đang bảo mục họ Triệu:

- Để ta và người dễ dàng thương lượng, tốt hơn hết người đừng để Tiểu Bình mục kích sự thất bại của ta. Người nghĩ sao?

Triệu Thạch Liễu cau mặt và cố tình lướt mắt nhìn khắp nơi, hy vọng sẽ đoán ra ẩn ý nào khác mà theo mục đối phương như đã có ý che giấu:

- Nào phải chỉ có một mình Tiểu Bình mục kích lần thất bại này của mục, sao mục chỉ sợ một mình Tiểu Bình không thấy?

Giọng nói của Môn chủ hơi chùn lại:

- Khác với mọi người, Bình nhi hiện là dưỡng tử của ta. Có đấng sanh thành nào chấp nhận cho cốt nhục mình mục kích sự thua kém dẫn đến thất bại nhục nhã của chính bản thân? Lời nói có lẽ đối với người là khó tin, nhưng sự thật vẫn là sự thật. Người hãy đáp ứng ta!

- Hừ! Nhưng Tiểu Bình vẫn phải ở bên cạnh ta. Để nếu ta có mệnh hệ gì thì người đầu tiên mất mạng chẳng phải chỉ có một mình ta.

Dưỡng mẫu của Tiểu Bình vội gật đầu:

- Ta cũng không đòi hỏi nhiều hơn, chỉ cần Bình nhi tạm thời không nghe biết chuyện này là đủ.

Triệu Thạch Liễu lại cười:

- Dưỡng như ta vẫn chưa đoán biết ý đồ của mục. Nhưng không sao, để xem mục sắp có thủ đoạn như thế nào. Ha.. ha...

Tràng cười của mục họ Triệu chính là những âm thanh cuối cùng Tiểu Bình còn nghe được. Sau đó do bị chế trụ toàn bộ huyết đạo. Tiểu Bình dù vẫn chưa chết nhưng so với người đã chết thì chỉ hơn họ ở mỗi một điểm đó là Tiểu Bình vẫn còn tự hô hấp. Kỳ dư thì toàn thân bất động, mọi nhận thức hóa thành vô tri vô giác, Tiểu Bình chẳng nhận biết điều gì cho đến lúc tri giác bỗng quay trở lại với Tiểu Bình.

Đó là lúc xung quanh Tiểu Bình chỉ là bóng đêm đen duy nhất, chỉ có một âm thanh, chính là giọng nói đầy phẫn nộ của mục họ Triệu chọt xọc vào tai Tiểu Bình:

- Người nên giả vờ như vẫn còn bị ta chế trụ nếu người muốn biết rõ tâm địa xảo trá và độc ác của dưỡng mẫu người. Đó là lời khuyên chí tình nhất ta muốn dành cho người vốn là kẻ đã và đang đi vào vết xe đổ của ta trước đây!

Nói đến đây, Triệu Thạch Liễu vụt đổi giọng và hét toáng lên:

- Tại sao muội đã chấp thuận cùng ta dùng sinh mạng của Tiểu Bình để đánh đổi toàn bộ kinh văn Vô Vi, giờ lại đổi ý không mở lối cho ta xông ra ngoài?

Thanh âm của dưỡng mẫu vang lên, Tiểu Bình nghe đúng như thế:

- Người vốn là kẻ trá ngụy, chính người đã tạo khó cho người, dù sao đã nhận trọn bộ kinh văn, người lại mang Tiểu Bình chạy đến tận chỗ này? Người chớ tưởng ta dễ dàng làm mưu kế của người, để người thừa cơ hội mang Tiểu Bình cùng đi với người.

Triệu Thạch Liễu bật cười:

- Giả như lúc này ta giao trả Tiểu Bình cho muội, liệu muội có cho ta cơ hội chạy đến tận chỗ này chăng? Vô quýt dày có móng tay nhọn, muội dụng mưu há lẽ ta không biết dụng mưu? Ha... ha...

- Chính vì người ngang ngược nên ta sẵn sàng hy sinh tánh mạng Tiểu Bình vẫn hơn là để người sau này tự tung tự tại, gây họa cho bốn môn! Có lẽ người đã biết người của bốn môn sẵn sàng phóng hỏa.

Triệu Thạch Liễu chột bửu môi, bật ra một tiếng xì mai mỉa:

- Muội mà dám lấy mạng Tiểu Bình sao? Ta nghĩ muội chỉ dọa thế thôi chứ làm gì dám. Trừ phi ở Tiểu Bình không còn chút giá trị nào để muội lợi dụng.

- Ta cho người cơ hội cuối cùng và lấy ba tiếng đếm làm hạn kỳ. Rồi sau đó người sẽ biết ta dám hay không dám! Một...

Triệu Thạch Liễu cứ lặng im.

- Hai...

Triệu Thạch Liễu chột nói khẽ vào tai Tiểu Bình:

- Người nghĩ gì về việc làm này của muội! Riêng ta, ta sợ muội thật đấy!

Lập tức Triệu Thạch Liễu đánh tiếng:

- Ta sẽ ném người qua cho muội, ngược lại muội cũng phải bảo bọn họ mở rộng lối cho ta.

Dưỡng mẫu của Tiểu Bình cười thành tiếng:

- Lối dành cho người chẳng phải ta đã mở sẵn rồi sao? Nhưng nếu người chẳng phải lao ra một mình thì chớ trách ta cho lệnh phóng hỏa!

Triệu Thạch Liễu bật quát:

- Muội chỉ chừa cho ta một lối đi quá hẹp, ta không tin muội sẽ giữ lời. Hãy bảo họ chừa một lối đi rộng đúng ba trượng. Nếu không chấp thuận, hừ, những gì ta và muội đã thương lượng kể như hủy bỏ, ta buộc phải giải khai huyết đạo cho Tiểu Bình đây!

- Được rồi, ta chấp thuận! Tam lão thúc và Đại bá cũng nghe rồi đó, hãy mau tạo một lối cho ả, rộng đúng ba trượng như ả muốn.

Được một lúc, Tiểu Bình có cảm nhận Triệu Thạch Liễu đã loay hoay làm gì đó trước khi muội lớn tiếng quát bảo:

- Hãy chuẩn bị đi! Ta sắp ném người về phía muội đây! Hãy đón lấy!

Vù...

Tiểu Bình suýt nữa kêu toáng lên nếu như Triệu Thạch Liễu không kịp vươn tay điểm vào Á huyết của Tiểu Bình. Bởi Tiểu Bình phát hiện thay vì Triệu Thạch Liễu ném Tiểu Bình đi như đã hô hoán thì lại ném một vật gì khác to, riêng tay kia vẫn giữ Tiểu Bình lại!

Chưa kịp hiểu Triệu Thạch Liễu hành động như thế là có ý gì, Tiểu Bình nghe thanh âm của dưỡng mẫu hô hoán:

- Quả đúng như ta đoán! Phóng hỏa mau, chớ để phản đồ chạy thoát! Ha... ha...

Triệu Thạch Liễu cũng cười sặc sụa:

- Mụ cứ phóng hỏa xem! Ha... ha...

Liền có tiếng dưỡng mẫu của Tiểu Bình gào thét thanh:

- Ả vẫn đang giữ Tiểu Bình. Dừng lại, không được phóng hỏa.

Triệu Thạch Liễu lại nói như rót vào tai Tiểu Bình:

- Ta biết người nghĩ dưỡng mẫu người vì quan tâm đến người nên mới miễn cưỡng dùng âm mưu hạ tiện này. Trước kia ta vẫn luôn nghĩ về mụ như vậy. Nhưng để người dễ dàng minh bạch hư thật, người đừng quên những gì ta đã nói với người, nhất là về Lãnh Phong Động! Tạm biệt!

Bằng một cử chỉ nhanh nhẹn, Tiểu Bình nhận ra mụ Triệu Thạch Liễu lần này vừa ném Tiểu Bình đi, vừa hô hoán, nhân đó mụ cũng làm cho toàn thân Tiểu Bình bất động, đến nỗi tri giác dần dần mờ đi, và chìm vào vô thức:

- Ta ném người ra đây! Mau đón lấy!

Vù...

Cũng như vật lúc nãy, Tiểu Bình bị ném đi như một phế vật...

-- o O o --